

Дорогою праці і стежкою слова

Дмитро Коновалюк став машиністом за настановою батька. Цю нележку, відповідальну професію він освоює послідовно й наполегливо, крок за кроком і вже 27 років працює у моторвагонному депо Коломия. Свого часу мріяв про вищу освіту і вступив до Дніпропетровського інституту залізничного транспорту, та, на жаль, життєві обставини змусили полишити навчання.

Нині Дмитро Миколайович – голова родини. Виховує разом із дружиною двійко діточок. Як і усі ми, він щодня зосереджений на роботі та побуті. Однак Дмитро Коновалюк – людина творча і у суєті буднів знаходить час для творчості. У вільну хвилину занотовує та римує рядки, які зринають у свідомості.

Для віршів Дмитра Коновалюка характерна гостра тематика, глибока змістовність і техніка творення. За прямолінійності, чесності і сміливості думки колеги-літератори «охрестили» Коновалюка Дмитром Непідкупним. Під таким псевдонімом вийшла у світ його перша поетична збірка «Розсипались перла».

Дмитро Коновалюк народився у містечку Ланчин Надвірнянського району, що на Івано-Франківщині. Через нього пролягла залізнична колія, тож до стукоту коліс потяга всі місцеві давно звикли. Батько Микола Васильович упродовж 20 років працював у

воєнізованій охороні залізниці – охороняв тунелі та мости на Закарпатті.

– Батько мріяв бути машиністом, та якось у нього із цим не склалося, тому радий був бачити, щоб хтось із чотирьох його дітей працював на залізниці, – згадує машиніст Дмитро Коновалюк. – Поблагословив мене, і я поїхав подавати документи до Львівського технікуму залізничного транспорту. У школі вчився добре, допомагала чудова пам'ять, тому легко вступив на спеціальність «Тепловозне господарство», та твердого переконання, що працюватиму на залізниці, ще не мав.

До залізничного інституту у Дніпропетровську Дмитро вступив після того, як закінчив із відзнакою технікум. Однак здобути повну вищу освіту йому не вдалося. Так склалася доля... Армію відслужив у залізничних військах, у Волгограді освоїв спеціальність машиніста тепловоза, де й отримав права на водіння тепловоза. Тож повернувся додому фахівцем. Із 1985-го року в локомотивному депо Коломия (нині – моторвагонне депо) власне й розпочалася його трудова діяльність – спочатку працював помічником машиніста, а потім – машиністом тепловоза.

Навіть при добрих знаннях без хороших наставників професіоналом стати нелегко. Тож доброю школою у його професійній біографії стала локомотивна наука під керівництвом досвідченого машиніста-інструктора Дмитра Дмитровича Пастуха. Із Миколою Ільквівим та Казимиром Бадовським працював у парі, переймаючи досвід роботи у вантажному русі. Рахів, Чернівці, Івано-Франківськ, Стефанешти – основні напрямки, куди водив потяги машиніст Коновалюк до 1994 року. Потім залізницю «підкосило» масштабне скорочення кадрів, тож працював помічником машиніста дизель-поїзда на тих самих напрямках, тільки Стефанешти змінив на Заліщики.

Нині Дмитро Коновалюк – машиніст тепловоза моторвагонного депо Коломия. Він формує виїзд поїздів з ремонту, а взимку прогріває тепловози та дизель-поїзди. Це потрібна ланка роботи, адже депо проводить різні види ремонтів рухомого складу.

– Я радий, що свого часу прислухався до батькової поради і пішов працювати на

залізницю. Якби розчарувався у виборі, то покинув би цю роботу, – переконливо говорить машиніст Коновалюк. – Розчарування у житті очікувало мене згодом, коли в нашій родині сталася несподівана біда – мій молодший брат, майбутній музикант, загинув в автомобільній катастрофі. Закінчивши перший курс інституту, я взяв на рік академію і більше до навчання не повернувся. Продовжував працювати у локомотивному депо, одночасно всі свої переживання і болі занотовував у зошит.

Любов до поетичного слова у Дмитра Коновалюка з'явилася ще у школі, а в 6-7 класах почав писати ліричні вірші. Читаючи більш серйозну літературу, змінював і тематику своїх поетичних творів – вірші ставали дедалі «гостріші». У період із 1995-го по 2001-й роки Дмитро Миколайович написав чи не найбільше поезій. Попри те, його перша поетична збірка «Розсипались перла» побачила світ лише у 2005 році. У кожному вірші «поет з гострим пером», так ще називають Дмитра Коновалюка, прагне об'єктивного погляду на сьогодення, у якому є місце щирій любові до України.

Дмитро Коновалюк вважає, що його громадянська позиція та поетичні смаки сформувалися під впливом творчості таких видатних майстрів поетичного слова, як Василь Стус, Ліна Костенко та найбільше – Тараса Шевченка. У домівці машиніста Коновалюка, що в селі Коршів, велика бібліотека, яка налічує близько півтори тисячі книг. Хоча любов до літератури у Дмитра Коновалюка була ще зі шкільної парти, та глибинно поезію почав розуміти після повернення з армії, вважаючи її за сутність значно глибшою від прози.

Тематика його поетичних творів різна – від лірики до філософії та сатири. Усе, чим наболіла душа, відображається у думках, а потім із пам'яті лягає на папері рядок за рядком. Завдяки Дмитру Коновалюку сьогодні в Коломії діє осередок Спілки письменників, який він свого часу організував і очолював. Поетичні твори Дмитра Непідкупного публікували районні та обласні видання Івано-Франківщини.

Без оптимізму, на переконання Дмитра Коновалюка, поезія не буде справжньою. Таке розуміння до поета-залізничника при-

шло після пережитих хвороб, від яких самотужки рятував себе різними методиками голодування, загартовуванням і читанням Біблії. Вважає, що його одужання прискорилося після духовного прозріння. Відбулися зміни і в особистому житті – Дмитро одружився і нині разом із дружиною Галиною виховує донечку Марійку і синопка Дмитрика.

– Кожен день розпочинаю з молитви, довіряючи Всевишньому своє життя, – розповідає Дмитро Коновалюк. – Із молитвою життя набуває глибшого змісту, навіть іншого забарвлення. Іншими стають і мої поезії. Коли є можливість, відвідую святі місця – Києво-Печерську та Почаївську лаври, пішки ходив на прощу до Зарваниці на Тернопільщині.

Машиніст Дмитро Коновалюк любить свою родину, а як тільки з'являється вільний день, мандрує рідними Карпатами, заохочуючи до цього своїх дітей. У майбутньому хоче повезти їх у Крим, щоб вони побачили Чорне море і Кримські гори.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

(Зі збірки Дмитра Непідкупного «Розсипались перла»)

*Без віри душа – каліка,
На милицях бідна повзе.
Час для неї – кращий лікар,
Коли кається, бачить усе.*

*Без надії душа риде,
У тумані її весна.
Від помилок своїх страждає
І не знає, у чім вина.*

*Без любові душа звіріє,
У безодню гріха летить.
І ненависть у ній яріє,
Бо не може це зло спинить.*

*Між проваллям душі і тіла,
Ти, Поезіє, стала мостом,
Щоб людина себе зрозуміла
І не падала ниць перед злом.*

*Слухай музику слів, як співають
Ніжні квіти Небесний хорал.
В чисте серце вони проникають
І не створюють в серці аврал.*

▼ ПОДЯКА

Залізниця «живить» водою Ківерці

Шановна редакціє газети «Львівський залізничник»! Більша частина території нашого містечка Ківерці, що на Волині, розташована в місцевості, де високо залягають ґрунтові води. Через це вода в колодязях поганої якості, тому головним джерелом якісної води у нас є водопровідна мережа, яку обслуговує Рівненська дистанція водопостачання.

Багато десятиліть Ківерцівську дільницю Рівненської дистанції очолював Микола Антонович Яковенко. Його людські та професійні якості високо цінувала місцева громада, яка неодноразово довіряла Миколі Антоновичу представляти її інтереси у Ківерцівській міській раді. Понад сорок років свого життя Микола Яковенко присвятив служінню людям, дбаючи про якісне водопостачання у місті.

Ось уже два роки Микола Антонович на заслуженому відпо-

чинку. Нині підрозділ очолює молодий спеціаліст, старший майстер Микола Захарчук, а його помічником працює бригадир Олександр Махнюк. Дбайливо ставляться до роботи слюсарі-ремонтники Роман Шавула, Володимир Кондрацький, шофер Василь Степчук.

Особливо хочемо відзначити слюсаря-ремонтника Івана Бабського, який понад 20 років сумлінно працює у сфері залізничного водопостачання. За ці роки Іван Миколайович зажив слави хорошої, чуйної людини, прекрасного спеціаліста, бо добре знає, що вода для людей – джерело здоров'я, і її потрібно берегти.

Хочемо побажати всьому колективу Ківерцівської дільниці Рівненської дистанції водопостачання здоров'я, щастя, добра і благополуччя.

Іван КОРЕЦЬ
за дорученням мешканців
вулиць Ціолковського, Миру,
Свободи м. Ківерці

▼ ТРАДИЦІЇ

Прощання з «Великою колядою»

Із 7 по 29 січня у Львові, у церкві Пресвятої Євхаристії (Домініканський собор) проходив XIII різдвяний фестиваль «Велика коляда» за участю понад 80 творчих аматорських колективів України. Акцент цьогорічного фестивалю зробили на гуцульській колядці, яка була серед обов'язкових творів у виконанні різних колективів. Традиційно «Велика коляда» завершилася грандіозною концертною програмою, у якій взяли участь найцікавіші за виконанням учасники фестивалю з усієї України. Приємно, що серед учасників і глядачів творчого форуму було чимало залізничників.

Упродовж усього фестивалю львів'яни та гості міста змогли від душі насолодитися не лише бездоганним виконанням колядок професійних хористів, але й аматорським виконанням творчих колективів із глибинок Гуцульщини. Мабуть, не всім відомо, що за гуцульськими звичаями колядувати ходять лише чоловіки. Тож особливо

запам'ятався виступ одного із 12 чоловічих гуртів колядників із села Криворівня Верховинського району Івано-Франківської області. Незабутніми були виступи фольклорного гурту «Космач» (Косів), молодіжного хору «Осанна» (Надвірна), «Feliccio» та закарпатської хорової групи народного ансамблю пісні і танцю «Лісоруб» із смт Великий Бичків Рахівського району. Надзвичайно тепло приймали глядачі творчі колективи з Харкова, Донецька, Одеси, Рівного, Києва та Ольштина (Польща).

По-особливому велично на гала-концерті фестивалю звучала її Величність Коляда у виконанні 17 хорів колективів, якими почергово диригували талановиті музиканти Львова – Ірина Мельник (голова оргкомітету), Юрій Антків, Василь Чучман та інші. Після концерту прощання з колядою продовжилося біля багаття на площі перед церквою.

Наступного року естафету XIV різдвяного фестивалю прийме коляда Полісся.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Фото автора